

Η ΓΥΝΗ ΔΙΑ ΜΕΣΟΥ ΤΩΝ ΑΙΩΝΩΝ

Υπὸ ΑΔΟΛΦ. ΧΑΪΜΜΟΡΝ

(Συνέχεια καὶ τέλος)

Ἐκεῖνο μόνον ποῦ πρέπει νὰ τονισθῇ ἐνταῦθα, εἶναι ὅτι ἀπὸ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης προχωρεῖ πάντα ἡ χειραφέτησις τῆς γυναικὸς κατὰ ἓνα τοιοῦτον βαθμὸν σταθερότητος, ὥστε νὰ μὴ δύναται πλέον ν' ἀναχαιτισθῇ οὔτε διὰ κρατικῶν ἐπεμβάσεων, οὔτε καὶ διὰ τῶν ἐνεργειῶν μεγάλων ἀνδρῶν.

Οὔτε τὸ λεπτὸν σκῶμμα τοῦ Μολλιέρου, οὔτε ὁ χλευασμὸς τῶν ἐπιγραμμάτων τοῦ Λέσινγκ, ἀλλὰ οὔτε καὶ αἱ περὶ παρθενίας καὶ ἀμέμπτουδιαγωγῆς διατάξεις τῆς Μαρίας Θηρεσίας, κατῳρθώσαν νὰ ἀσκήσουν ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἀποφασιστικὴν ἐπίδρασιν.

Πολιτικοοικονομικαὶ κρίσεις καὶ καταστροφαὶ εἶναι τὰ αἷτια ἅτινα συνεπλήρωσαν κατὰ τὸν 19ον αἰῶνα τὴν πλήρη χειραφέτησιν τῆς γυναικὸς, δόσασαι ταύτην καὶ ἀπὸ οἰκονομικῆς ἀπόψεως πλέον εἰς.....
τά.

Ἐδῶ ἐπενέβη ὁ ξένος:

—Γιὰ νὰ κλάψητε ἔχητε καὶ κατόπιν καιρὸν. Ἡ στιγμή τῆς σωτηρίας εἶναι πολὺ βραχεῖα. Εἶμαι ὁ Περσεὺς ὁ υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Λανάης κατέβαλον τὴν Μέδουσαν, θαυματοποιὰ δὲ περὰ μὲ φέρουν διὰ μέσου τοῦ ἀέρος. Καὶ ἐν τῇ περιπτώσει ἡ παρθένος ἦτο ἐλευθέρη καὶ εἶχε νὰ ἐκλέξῃ δὲν θὰ ἦμην περιφρονητέος. Τώρα ζητῶ τὴν χεῖρα τῆς ὑπὸ τὸν ὄρον νὰ τὴν σώσω. Ἀποδέχεσθε τὴν πρότασίν μου;

Τίς θὰ ἐδίσταζε ὑπὸ τοιαύτας συνθήκας;

Οἱ ἐνθουσιασθέντες γονεῖς τοῦ ὑπεσχέθησαν ὅχι μόνον τὴν κόρην των ἀλλὰ καὶ ὀλόκληρον τὸ βασίλειόν των ὡς προῖκα.

(Τὸ τέλος εἰς τὸ προσεχές)

τὴν αὐτὴν μοῖραν μὲ τὸν ἄνδρα. Ἡ Γυνὴ ποῦ κατ' ἀρχὰς εἰργάζετο δι' ὅλα τὰ μέλη τῆς Ὁρθῆς, ποῦ βραδύτερον ἀπησχολεῖτο μὲ τὰς βαρεῖας ἐργασίας τῆς μικρᾶς κοινότητος, ποῦ πρὸ τινος εἶχε ἀναλάβῃ ὅλας τὰς ἐργασίας τοῦ οἴκου τῆς οἰκογενείας τῆς, νῦν πιέζεται ἀπὸ τὰς οἰκονομικὰς συνθήκας νὰ ἀπελευθερωθῇ ἀπὸ τὰς καθ' αὐτὴ γυναικείας ἐργασίας καὶ νὰ φροντίσῃ δι' ἄλλων ἐργασιῶν μέχρι τοῦδε ἀποκλειστικῶν εἰς ἄνδρας διὰ τὴν προσωπικὴν τῆς συντήρησιν.

Ἡ χειραφέτησις αὕτη ἤτις ἐπεβλήθη ἐκ τῆς ἀνάγκης τῶν πραγμάτων καὶ τοῦ ἀγῶνος τοῦ βίου ἤρχισε ἐν Ἀγγλίᾳ μὲ τὴν ἔξοδον τοῦ 18ου αἰῶνος.

Εἰς ὑφαντήρια, πλεκτουργεῖα καὶ τυπογραφεῖα ἀπησχολοῦντο κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην συνήθως ὑπὸ ἀπιστεῦτους ὄρους ἐργασίας περὶ τὰς 100.000 γυναῖκας καὶ 80 χιλιάδες παιδιὰ.

Μόνον ἐν τῇ βιομηχανίᾳ ἀριθμεῖ κανεῖς ἐν Γερμανίᾳ κατὰ τὸ ἔτος 1907 περὶ τὰ 2.100.000 γυναῖκας ἐκ τῶν ὁποίων τὰ 13 ο)ο ἦσαν ὑπανδροί.

Ὡς ἀδίδακτος καὶ πολλάκις καθαρῶς μηχανικὴ ἡ ἐργασία τῆς γυναικὸς ἐν συγκρίσει πρὸς τὴν τοῦ ἀνδρὸς ἀμοίβεται πολὺ ὀλίγον. Ἐδῶ καὶ ἐκεῖ ὁμως δύναται νὰ εὐρεθῇ κανεῖς καὶ πρὸ τῆς ἀντιθέτου ἐντελῶς περιπτώσεως.

Συνήθως παρατηροῦμεν τοῦτο ἐν Ἀμερικῇ καὶ εἰς ὠρισμένα βιομηχανικὰ διαμερίσματα. Ἐκεῖ οἱ ἄνδρες ἐκτελοῦν τὰ καθήκοντα τῆς οἰκοκυρᾶς:

Μαγειροῦν, σαρώνουν, πλένουν, φυλάττει τὰ παιδιὰ, ἐν μιᾷ λέξει παίζουν τὸν ῥό-

λον τῆς γυναικός, «διότι αἱ γυναῖκες των εἰς τὰ ἐργοστάσια δύνανται νὰ κερδίσουν καὶ κερδίζουν περισσότερα ἀπὸ αὐτούς.»

Σχετικῶς ἐν ἐκτάσει τὸ βιβλίον τοῦ Α. Μπέμπελ: «Ἡ Γυνή καὶ ὁ σοσιαλισμός».

Ἐξ ἄλλου ἡ σημερινὴ καλλιτέρα θέσις τῆς ἀστῆς ἀμερικανίδος ἐδράζεται ἐπὶ ἐνὸς ἰδιάζοντος εἴδους συγχρόνου ματριαρχάτου. Εἶναι τὸ ὑποληφθὲν ἀπότὸν πολιτισμὸν τῶν ἡμερῶν τῶν πρώτων ἐποικίων, ὅτε ὁ μικρὸς ἀριθμὸς τῶν ὑπαρχουσῶν γυναικῶν ἠνάγκαζε τὸν ἄνδρα νὰ ἐξαρτᾶται ἀπο τὴν θέλησίν των.

Ἡ ἀσυνήθης αὕτη δι' ἡμᾶς τοὺς Εὐρωπαϊοὺς σχέσις μεταξὺ ἀνδρὸς καὶ γυναικός διετηρήθη ἐκεῖθεν τοῦ ὠκεανοῦ ἀκόμη καὶ μέχρι σήμερον διότι ὁ ἀριθμὸς τοῦ ἀνδρικοῦ πληθυσμοῦ εἶναι ἀκόμη μεγαλύτερος ἀπὸ τοῦ τῶν γυναικῶν. (Κατὰ τὸ 1910 ἐπὶ 47 ἑκατομύρια ἀνδρῶν ἠριθμοῦντο 44 ἑκατομ. γυναικῶν.)

Δὲν εἶναι σκοπὸς μου νὰ δεῖξω ἐνταῦθα πῶς ἡ γυνὴ κατώρθωσε νὰ καταλάβῃ ἐφ' ὄλων τῶν πεδίων πνευματικῆς ἀπασχολήσεως τὴν αὐτὴν θέσιν τὴν ὅποιαν κατέχουν καὶ οἱ ἄνδρες ἢ πῶς ἡ ἐξ οἰκονομικῶν λόγων ὀρμηθῆῖσα σύγχρονος αὕτη χειραφέτησις τῆς γυναικός μέλλει νὰ ἐπιδράσῃ ἤδη ἐπὶ τῶν καθόλου κοινωνικῶν σχέσεων καὶ

εἰδικῶς ἐπὶ τοῦ γάμου.

Ἐξ ἄλλου ἡ ἐξέλιξις τοῦ ζητήματος δὲν ἐφθασε εἰς τὸ σημεῖον ἐκαίνο, ὥστε νὰ δύναιται τις παρατηρῶν πρὸς τὰ ὀπίσω νὰ ὀμιλῇ περὶ συντελεσθέντος ἔργου, ἀποκλείοντος παραιτέρω ἐξέλιξιν.

Ὁ Φεμινισμὸς καὶ τὰ συναφῆ εἶναι σήμερον περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλην ἐποχὴν εἰς τὴν ἀκμὴν τῆς δράσεώς των.

Μᾶς ἔκαμε νὰ γνωρίσωμεν τὴν γυναῖκα καθηγῆτὴν τοῦ Πανεπιστημίου, δικαστῆν, καὶ πολιτικόν.

Ἐστῆθη δὲ ἐξ ἄλλου διὰ τοῦ ἔργου τοῦ Παύλου Μαρκερίτ, ἡ γκαρσόνα, διὰ τεῦ ἔργου ποῦ ἀπεκρυστάλλωσε τὸν τόπον τῆς χειραφετουμένης γυναικός συγκεντρώσαντος ἐν ἑαυτῷ καὶ ὑπὸ σύγχρονον ἔνδυμα ὄλας τὰς προγενεστέραις πρὸς χειραφέτησιν τῆς γυναικός τάσεις.

Ἐνα βασικὸν πάντως, ἂν ὄχι πραγματικὸν τέλος ἔλαβεν ἡ ἐξέλιξις τοῦ ζητήματος τῆς χειραφετήσεως τῆς γυναικός καὶ μάλιστα διὰ τῆς νομοθετικῆς ὁδοῦ. Τὸ ἄρθρον 109 τοῦ Γερμανικοῦ Καταστατικοῦ χάρτου τῆς Βαϊμάρτου ὀρίζει ῥητῶς: "Ἄνδρες καὶ γυναῖκες ἔχουσιν τὰ αὐτὰ πολιτικὰ δικαιώματα καὶ καθήκοντα.

A. ΧΑΪΜΠΟΡΝ

ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΠΕΡΑΣΜΕΝΟΥΣ ΑΙΩΝΕΣ

ΚΟΜΑΙΘΩ

[Εἰδυλλιακὴ, τραγικὴ ἱστορία ἀρχαίας ἐποχῆς καὶ τοπικοῦ ἐνδιαφέροντος.]
Τοῦ Πατρινοῦ συγγραφέως κ. ΜΑΚ—ΛΘΑΝ

Ἔτριψε τὰ μάτια του γιὰ νὰ πείσῃ τὸν ἐαυτό του ὅτι δὲν ὄνειρεύεται κ' ἐνῶ ἡ καρδιά του χτυποῦσε δυνατὰ προχώρησε ὡς τὴν κυρία εἴσοδο τοῦ Ναοῦ ἐτέντωσε τὸ κακοφισμένο κορμὶ του καὶ φοβερὸς σὰν Ἐριννὺς ἀπαίσιος σὰν δαίμων ἐκδικητικὸς ἄρχισε νὰ φωνάζῃ.

—Ὄξω ἀπὸ τὸ ναὸ, βέβηλοι, ποῦ φέρατε τόσες συμφορὰς στὸν τόπο. Σπυνήστε κόρες τῆς Ἀρόης νὰ δῆτε τὴν ἰέρεια τῆς Θεᾶς ποῦ

ἔκαμε τὸ ἄσπιλο τεμενὸς τῆς φωλιᾶ τοῦ γιου τῆς Ἀφροδίτης.

Ἡ συντρόφισσες τῆς Κομαιθῶς ξύπνησαν ἀπ' τῆς φωνῆς, ἀναψαν δάδες καὶ πετάχτηκαν ἀπὸ τὸ διαμέρισμα πῶμεναν λαχταρισμένες.

Τὸ ἐσωτερικὸ τοῦ ναοῦ φωτίστηκε κ' ὁ Μελάνιππος ποῦ ἄκουσε καλὰ τὴ φωνὴ κ' ἐκατάλαβε ποῖος ἦταν ἄφηκε τὴν ἀγκαλιά τῆς ἀγαπημένης του ἔτοιμος νὰ χυθῇ κατ' ἀπάνω του. Ἡ Κομαιθῶ μάταια προσπαθοῦσε νὰ τὸν